

Но ненадѣино едно грѣмванье са чу и единъ общій крѣськъ отъ смайванье екиж наоколо.

Гирджикътъ плаваше въ кръвѣта си. . . и единъ сатанинскій фаталенъ образъ като распери гъжытытъ шубжры, изсмѣ са сатанинскій смѣхъ и рече:

— Радвайте са сега; виждте незнай ли Теофилактъ да плаща добрѣ на заимодавцытъ си.

Общій вѣкъ отъ ужасъ екиж изъ устата на присхт-ствующытъ, които обиколихъ Гирджика съ плачь и са мѣ-чахъ да го съживытъ, чухъ го да рече като издххваше тѣзи думы:

— Стига ми! Богъ ма обыча! Ето една щастлива смъртъ посрѣдъ пріатели и родинины! Въвреме Богъ ма при-зовава на небето. . . . Мацко, отыести за кръвѣта ми. . . .

И устата му са затвори хъ. Лицето му са покры съ единъ благороденъ цвѣтъ, и устнытъ му са виждахъ усмих-нхты отъ вѣчната на безсмъртіето и на тишината усмихка, като че благодарѣше тѣзи които на около го оплаквахъ.

Край на петата часть.
